

Nefrilda en de verdwenen relikwieën

Colofon

ISBN: 978 94 6365 194 3

1e druk 2019

© 2019 Douglas Bennis

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Nefrilda en de verdwenen relikwieën

Douglas Bennis

Hoofdstuk 1

Mynydd Baedan in het jaar 509, Zuid-Wales

Ridder Magain leidde een kleine patrouille van zes ruiters door het groene heuvelachtige landschap van Zuid-Wales. De mannen zaten al voor dag en dauw in het zadel en waren op weg naar een volgend dorp in de buurt van Mynydd Baedan. Zij waren door de koning op onderzoek uitgestuurd om verschillende meldingen van de lokale bevolking over de aanwezigheid van een mogelijke draak na te trekken. Het dier zou de omgeving onveilig maken en de kuddes vee van de boeren plunderen.

Ridder Magain hield zijn paard iets in, om de omgeving beter in zich te kunnen opnemen. Hun zoektocht naar de vermeende draak had tot nu toe nog niet veel opgeleverd. De mensen van de boerderijen en dorpen die ze hadden bezocht, waren over het algemeen eenvoudige en bijgelovige lui die in alles wel iets bovennatuurlijks zagen. Toch wist Magain uit eigen ervaring dat er wel degelijk van dit soort beesten bestonden. Als jonge ridder had hij roem verworven door zo'n exemplaar op te sporen en te doden. Na een wekenlange zoektocht hadden ze de grot weten te vinden waar het dier zich had genesteld en het daar in zijn winterslaap overmeesterd. Dat voordeel zouden ze nu niet krijgen, het was al eind maart en het voorjaar was in aantocht. De draak was ongetwijfeld uitgehongerd uit zijn winterslaap ontwaakt en op zoek naar wild of vee om zijn honger te stillen. Ridder Magain liet met een lichte verplaatsing van zijn gewicht naar achteren zijn paard halt houden. De breedgeschouderde ridder met ravenzwart halflang haar en een lange sierlijke snor keek bedenkelijk om zich heen. Hij zag niets anders dan een uitgestrekt landschap van heuvels en velden, hier en daar afgewisseld met bossen. Het zag er rustig en vredig uit, maar toch voelde hij een zekere onrust in zich, alsof er iets niet klopte. Behoedzaam gebaarde hij zijn mannen om stapvoets verder te gaan. In

het kille ochtendlicht reden ze verder langs de rand van een beboste heuvelrug. Slechts een paar magere zonnestralen wisten zich door het nevelige wolkendek heen te boren. Vanuit zijn linkerooghoek zag Magain iets glinsteren tussen de bomen. Instinctief greep hij naar zijn grote slagzwaard dat op zijn linker heup rustte. Als bij donderslag kwamen plotseling twintig tot dertig woest uitziende mannen met strijdbijlen en zwaarden tussen de bomen uit rennen. De patrouille was in een hinderlaag van wilde Saxen uit het Noorden gelopen. Nietsontziende bebaarde krijgers die de laatste jaren met plundertochten Engeland en Wales onveilig aan het maken waren.

Brullend stormden de Saxen op de kleine patrouille af waarvan de leden zich haastig in formatie omdraaiden en hun zwaarden trokken. Door de plotselinge uitval van de mannen uit het Noorden kregen ze niet meer de kans om te vluchten en moesten ze vechten voor wat ze waard waren. Hoog gezeten op zijn paard liet Magain keer op keer zijn zwaard godeloos neerkomen op zijn aanvallers. Zijn paard, dat als strijdros was getraind voor dit soort situaties, steigerde en schopte naar zijn belagers waar het kon.

De overmacht was echter te groot en één voor één werden de ruiters neergehaald, totdat alleen ridder Magain nog over was. Met de stoot van een korte lans werd een einde gemaakt aan de strijd van zijn paard en viel het dier neer. Terwijl Magain los probeerde te komen uit de stijgbeugels, werd hij meegesleurd in de val van zijn paard. Een harde klap op zijn hoofd maakte een einde aan zijn verzet en alles werd zwart.

Hoofdstuk 2

De bel ging en Elise sprong op. Eindelijk was het zover, de laatste schooldag.

Het was nu precies een jaar geleden dat Elise haar avonturen had beleefd met Nefrilda. Nefrilda was een draak die Elise op vakantie met haar ouders in Schotland had ontdekt. Door haar vermogen om met dieren te communiceren was ze bij toeval in contact gekomen met de oude draak, die zich al eeuwenlang in de Schotse hooglanden verborgen had weten te houden. Helaas bleef dit niet langer geheim, want al snel zaten er allerlei mensen achter dit bijzondere dier aan om het te vangen. Zo was er de onderzoeker Steven Taylor met zijn team die er alles voor over had om Nefrilda te vangen. Wat hen overigens ook in eerste instantie was gelukt.

Met hulp van de geheimzinnige en norse ridder Diego Magain was het Elise, haar broertje Michael en hun judoleeraar Dick Staal gelukt om Nefrilda te bevrijden uit de handen van deze meedogenloze onderzoekers. Diego en Elise waren met Nefrilda naar Noord-Italië gevlogen om haar daar in rust en veiligheid onder de hoede van de familie Magain te laten wonen in het natuurgebied van de Alpen, samen met een andere draak, genaamd Salvuro. De familie Magain had al eeuwenlang de geheime taak om de laatste overgebleven draken op te sporen en te beschermen tegen de mensen die er over het algemeen op jaagden en weinig goeds in de zin hadden.

Na hun avontuur was Elise nog korte tijd bij Nefrilda en de familie Magain in Italië gebleven om zoveel mogelijk tijd door te brengen met haar vriendin en om de eeuwenoude kennis

van de Ridderorde van de Drakenhoeders te leren. Helaas was die tijd veel te snel voorbijgegaan en moest ze weer terug naar Nederland, naar huis en naar school, omdat het nieuwe schooljaar begon.

Nu, na een heel jaar, wat wel een eeuwigheid leek te duren, met af en toe een berichtje van Diego die wat over Nefrida te melden had, was het eindelijk zover. Het schooljaar was afgelopen en ze mocht zes heerlijke lange weken op vakantie bij de familie Magain in Italië om samen te zijn met haar grote vriendin Nefrida.

‘Hé, kijk eens uit waar je loopt! Stommeling.’

Ruw werd Elise uit haar dagdroom gehaald door een harde duw in haar rug. Het was Wilma Revel, wie anders, die haar met drie vriendinnen stond uit te lachen. Wilma had altijd al de pest aan haar gehad. Elise was nou eenmaal niet zoals Wilma en haar vriendinnen. Elise was liever op zichzelf, ze hield van judoën, voetballen en door de bossen dwalen in plaats van tuiten en om alles giechelen wat bewoog. Ook was ze nooit zo met mode bezig zoals de andere meiden en droeg ze veel liever kleding waarin ze zich gemakkelijk voelde, dit overigens tot grote spijt van haar moeder.

‘Ja, wat moet dat?,’ zei Elise en ze deed dreigend een stap naar voren.

‘O, kijk uit, daar komt de verschrikkelijke Elise!,’ riepen Wilma en haar vriendinnen plagerig in koor.

‘Dames, gedragen jullie je nou eens een beetje, ja!,’ zei meester Peeters vermoeid vanachter zijn bureau. ‘Het is jullie laatste schooldag. Volgend jaar gaan jullie naar de middelbare school. Laten we het een beetje gezellig afsluiten.’

‘Gezellig? Met haar zeker,’ sneerde Wilma.

Met een zucht draaide Elise zich om en zei: ‘Dag meneer Peeters, fijne vakantie,’ terwijl ze het klaslokaal uitliep en Wilma met haar vriendinnen achter zich liet.

Ik ben blij dat ik van die mutsen af ben, dacht ze, mij krijgen ze niet gek, en op haar gemak liep Elise door de school waar ze acht jaar had doorgebracht. Het was een kleine dorpsschool in het plaatsje Meersel waar ze met haar ouders en haar broertje in het buitengebied van de grote plaatsen 's-Hertogenbosch en Tilburg vlak bij de Drunense duinen woonde. Hoewel ze blij was om op reis te gaan en het dorpje Meersel met al die vriendenkliekjes ver achter zich te laten, voelde het toch vreemd aan dat het de laatste keer was dat ze hier op school rondliep.

Elise liep over het schoolplein met haar rugtas nonchalant over haar schouder naar het fietsenrek.

'O nee hè, ook dat nog,' zuchtte Elise vermoeid.

Voor haar stond haar mooie witte mountainbike met twee platte banden.

'Kan ik straks ook nog dat hele eind naar huis lopen. Maar wacht eens, waar is mijn fietspomp nou gebleven?'

'Joehoe, zoek je deze soms?,' joelde Wilma vanaf haar fiets. Terwijl ze met Elises fietspomp zwaaide. 'Ik neem hem even mee, als je het niet erg vindt. Je weet maar nooit of je een lekke band krijgt onderweg.' Schaterend van het lachen reden Wilma en haar vriendinnen er op hun fiets vandoor.

Kokend van woede bleef Elise alleen achter bij haar fiets.

De volgende morgen zat de familie Van Berkhoven aan het ontbijt. Het was zaterdag en om elf uur zou Elise worden opgehaald door Dick Staal die haar zou begeleiden op haar reis naar Italië. Dick was inmiddels ook goed bevriend geraakt met de familie Magain en maakte graag van de gelegenheid gebruik om hen weer te zien.

'Het is niet eerlijk,' zei Michael, het broertje van Elise, met een beteuterd gezicht.

‘Wat is niet eerlijk Michael?,’ vroeg zijn moeder Jolanda met gespeelde onschuld.

‘Dat weet je best,’ zei Michael op beschuldigende toon. ‘Elise mag wel naar Italië, terwijl ik hier thuis moet blijven. Dat is niet eerlijk.’

‘Michael, we gaan het hier nu niet nog een keer over hebben,’ kwam zijn vader Henk tussenbeide. ‘Je bent tien en ...’

‘Bijna elf,’ zei Michael met een vastbeslotenheid alsof dat alles verklaarde.

‘Ook goed, bijna elf, en dus nog steeds te jong om zo’n lange reis zonder je ouders te maken.’

‘O, en Elise dan, die is twaalf en die mag wel.’

‘Dat is anders. Elise gaat met Dick Staal mee en heeft vorig jaar laten zien dat ze zichzelf onder, laat ik zeggen, nogal bijzondere omstandigheden goed weet te redden.’

‘Ik kan ook met meester Staal mee,’ liet Michael zich niet overtuigen.

‘Jongen, wij zijn gewoon heel voorzichtig,’ kwam Jolanda tussenbeide. ‘We vinden het al spannend genoeg dat Elise zo lang weg is.’

‘Kom op, Michael. Ik zal je zoveel mogelijk appen en vertellen hoe het met Nefrilda gaat,’ probeerde Elise haar broertje een beetje op te vrolijken.

‘Ik wil Nefrilda zelf kunnen zien,’ zei Michael vastbesloten.

‘Nou, dat kan geregeld worden,’ galmde een vertrouwde stem door Elises hoofd.

‘Nefrilda!?’ riep Elise uit en sprong op van haar stoel.

‘Wat!?!?’ riepen Elises ouders en Michael tegelijk verbaasd uit. Direct daarop hoorde ze buiten een luid gekraak van takken en een doffe dreun in de achtertuin. Jolanda slaakte een ijzelijke gil en greep Henk bij zijn arm die daarvoor net een slok van zijn koffie wilde nemen en dit nu van de schrik in zijn eigen gezicht gooide.

Elise schoot overeind en rende naar de schuifpui die op de achtertuin uitkwam, direct gevolgd door Michael.

‘Doe die schuifpui dicht, doe die schuifpui dicht!’ krijste Jolanda over haar toeren, terwijl ze bij haar man op schoot probeerde te klimmen.

Elise en Michael waren al in de tuin en hoorden het niet meer.

Hoofdstuk 3

In de tuin stond Nefrilda wat ongemakkelijk te draaien. Hoewel de familie Van Berkhoven een riante achtertuin had achter hun woonboerderij, leek het maar een speelveldje bij de enorme gestalte van de draak. Met haar grote klauwen had Nefrilda bij de landing in het gazon aanzienlijke afdrucken achtergelaten en nu ze ongemakkelijk heen en weer aan het draaien was, begon de keurig bijgehouden tuin er steeds meer als een omgeploegde akker uit te zien.

‘Nefrilda!’ riepen Elise en Michael in koor.

De grote draak draaide zich naar de kinderen toe, waarmee ze met haar lange staart de aardewerken bloempotten met bloembollen en viooltjes luid kletterend omkegelde.

‘Oeps, neem mij niet kwalijk,’ zei de draak. ‘Ik dacht: laat ik je eens verrassen en je zelf komen ophalen. Het is hier alleen wat krapper dan ik had gedacht.’

‘O, Nefrilda. Wat ben ik blij je te zien,’ zei Elise, die huppelend naar de draak toe liep en haar armen uitstreekte.

‘Wat zegt ze, wat zegt ze!?,’ riep Michael achter haar rug.

In tegenstelling tot zijn zus had Michael, net als de meeste mensen, niet het vermogen om met dieren te kunnen praten. Voor hem klonken de geluiden die Nefrilda maakte gewoon als gebrom en gegrom. Elise daarentegen ving al van jongs af aan emoties en beelden van dieren in gedachten op. Met de draak Nefrilda ging het nog veel verder. Aangezien het hier een hoogontwikkeld dier betrof met bijzondere vermogens, kon ze in haar hoofd de diepe resonerende stem van het dier horen alsof het gewoon met haar sprak. Na de avonturen van de vorige zomer had Elise bovendien een diepe vriendschapsband opge-

bouwd met Nefrilda waardoor ze, wanneer ze bij elkaar in de buurt waren, wel direct verbonden leken en elkaars gedachten en emoties konden lezen en voelen.

Nefrilda boog haar lange nek, liet haar kop tot bij Elise zakken en drukte haar snuit zachtjes tegen Elise aan, die zichzelf schrap moest zetten om niet om te vallen. Elise was dol van blijdschap om haar grote vriendin weer te zien, sloeg haar armen om de snuit van de draak heen en liet haar hoofd op de kop van de draak rusten. Ze voelde de vertrouwde warmte van het dier.

Nefrilda maakte een zacht spinnend geluid achterin haar keel en bleef zo een poosje met Elise staan.

‘Dag meisje, wat ben ik blij je weer te zien,’ zei Nefrilda.

‘Ja, ik ook. Alleen: is het niet een beetje onverstandig om hier naartoe te komen? Stel je voor dat mensen je onderweg hebben gezien,’ zei Elise.

‘Ach, ik kan al heel lang goed voor mezelf zorgen. Met mijn schutkleur die zich steeds aanpast aan de omgeving kan ik mij zo goed als onzichtbaar maken.’

‘Ja, maar toch,’ begon Elise, die zich nog maar al te goed herinnerde hoe die onderzoekers vorig jaar Nefrilda met verdovingsgeweren hadden weten te overmeesteren hier in de bossen vlakbij haar huis. Toen was het bijna verkeerd afgelopen.

‘Nou, kom op meid, niet zeuren, daarvoor ben ik dat hele eind niet hier naartoe gevlogen. En wie hebben we daar.’ Nefrilda draaide haar grote kop naar Michael toe.

‘Wat doet ze?’, vroeg Michael, die een stapje achteruit deed.

‘Ze zegt jou gedag,’ antwoordde Elise.

‘Huh, dag Nefrilda,’ stamelde Michael die voorzichtig zijn hand opstak.

De kop van Nefrilda was bijna net zo groot als Michael zelf en boven zijn hoofd keken twee gele ogen, zo groot als schoteltjes, met verticale pupillen hem onderzoekend aan.

‘Dag dappere ridder, volgens mij ben je wat groter geworden sinds de laatste keer dat we elkaar hebben gezien,’ zei Nefrilda.

‘Wat zegt ze?’ vroeg Michael een beetje onzeker.

Elise moest glimlachen en vertaalde het voor haar broertje. Die daarop trots rechterop ging staan. Bij de bevrijding van Nefrilda, vorig jaar, uit handen van de onderzoekers, had Michael een belangrijke rol gespeeld en dat was Nefrilda niet vergeten. Michael droomde ervan om een stoere held te zijn ook al was hij niet zo sportief aangelegd als zijn zus en beleefde hij zijn avonturen voornamelijk achter de computer of voor de televisie. Maar vorig jaar had hij zijn zus en de draak geholpen in een avontuur, wat hij zelf nooit voor mogelijk had gehouden. Ook wat betreft uiterlijk waren Michael en zijn zus behoorlijk tegengesteld. Elise had de tengerere bouw van haar vader en het blonde uiterlijk met halflang haar van haar moeder terwijl dat bij Michael precies andersom was. Michael had de donkere krullenbol van zijn vader en was net als zijn moeder wat stevig gebouwd.

Nu de draak zo voor haar stond zonder de eerdere schutkleur, zag Elise dat het lijf, de poten en de kop donkergroen van kleur waren, terwijl de onderkant van de hals en de buik overvloedig naar een lichtere, geelbruine kleur. Nefrilda was over haar hele lijf, behalve aan de onderkant van de hals en de buik, bedekt met grote schubben, die op haar rug het formaat van theeschoteltjes hadden. Het zag eruit als een staalhard pantser. Over haar hals, rug en staart liep een lijn van scherp uitzijnde stekels. De kop van de draak bestond uit een spits toelopende snuit met een kraag van gevaarlijk uitzijnde stekels die ze, net als een pauw dat met zijn staart doet, kon opzetten of plat in haar nek kon leggen. De buik leek zachter en zag er eerder leerachtig uit. De draak klapwiekte een paar keer met haar enorme vleermuisachtige vleugels voordat ze deze weer op

haar rug opvouwde en veroorzaakte hiermee een kleine luchtverplaatsing die Michael en Elise bijna achteruit liet struikelen. Terwijl Elise vol bewondering naar de draak stond te kijken, bleven haar ogen rusten op een mooi bewerkt zadel dat onderaan de nek, net boven de schouders, tussen twee grote stekels in was bevestigd.

‘Hé,’ zei Elise. ‘Je hebt een zadel bij je?’

‘Ja, het leek mij leuk om samen met jou terug naar Italië te vliegen,’ zei Nefrilda.

‘Echt waar? Wauw, wat heb ik daar een zin in. Dat heb ik het afgelopen jaar nog wel het meeste gemist, al die vliegtochten samen met jou. Vooral toen we samen in Italië waren en over de Alpen vlogen.’

‘Alleen ...,’ aarzelde Elise plotseling.

‘Wat?,’ vroeg Nefrilda.

‘Alleen zou ik met meester Staal samen met het vliegtuig naar Italië gaan. Dat is allemaal al afgesproken en geregeld,’ zei Elise nu hardop met enige teleurstelling in haar stem.

‘O, heb je soms geen zin om met je oude judomeester op pad te gaan?,’ vroeg een zware stem achter hen.

Michael en Elise draaiden zich om en riepen in koor: ‘Meester Staal!,’ en renden naar de judoleraar toe die zojuist was binnengekomen om Elise op te halen.

Toen de kinderen hem een knuffel hadden gegeven, keek meester Staal met enig ontzag op naar de imposante draak voor hem, die net met haar linker achterpoot ongemakkelijk weggleed in de vijver van de familie Van Berkhoven waarbij de stenen kikker sneuvelde en kopje onder ging.

‘Dag Sensei Staal,’ snoof Nefrilda, terwijl ze met haar snuit richting Dick Staal bewoog. ‘Fijn u weer te zien.’

Elise vertaalde het voor Dick, waarop hij knikte ter bevestiging. ‘Zouden wij niet naar jou toekomen in plaats van jij naar ons?,’ vroeg Dick Staal verbaasd.

Hierop vertelde Elise dat Nefrilda haar juist kwam ophalen om samen naar Italië te vliegen maar dat dit nu niet ging lukken omdat haar vliegticket al was geregeld.

‘Ja, en ik mag helemaal nergens heen,’ zei Michael met verongelijkte stem er achteraan.

Dick keek de beide kinderen even aan en zei uiteindelijk: ‘Nou, dat is toch gemakkelijk op te lossen. Wanneer Elise met Nefrilda mee wil, dan kan Michael mooi in haar plaats met mij mee in het vliegtuig. Ik kan wel wat gezelschap gebruiken.’

‘Yes!’ riep Michael, terwijl hij zijn vuisten balde van blijdschap. ‘Alleen mag ik niet van papa en mama,’ zei hij er teleurgesteld achteraan.

‘O, maar dan moet je dat gewoon eerst vriendelijk vragen,’ zei Dick met een knipoog.

‘Of nog beter, misschien is het wel zo netjes als Nefrilda het even aan jullie pap en mam kan uitleggen. Elise, doe jij de schuifpui eens wat verder open, dan kan Nefrilda er beter bij.’

‘Nee, hou die schuifpui dicht!’ brulden haar ouders in koor vanuit de woonkamer, maar het was te laat. Elise had de schuifpui al helemaal opengedaan en Nefrilda, die begreep wat er van haar werd verwacht, stak haar kop door de pui naar binnen. Door haar lange nek kwam ze tot halverwege de kamer en snuffelde aan Henk en Jolanda, die zichzelf tegen de muur aan drukten alsof ze die omver probeerden te duwen.

‘Mam? Nefrilda wil wat aan jullie vragen,’ zei Elise met een onschuldig stemmetje.

‘Haal dat beest weg en Henk, doe jij ook eens iets,’ beet Jolanda haar man toe, terwijl ze steun probeerde te vinden bij Henk die met een wit weggetrokken gezicht en een met koffie besmeurd overhemd geen woord kon uitbrengen.

‘Mam, Nefrilda komt mij ophalen om mee te vliegen naar Italië. Mag dat?’ vroeg Elise met een onschuldige glimlach op haar gezicht.

‘Ja, maar haal alsjeblieft dat beest weg uit de kamer!’ gilte Jolanda met overslaande stem.

‘We hebben alleen dan wel een probleempje,’ ging Elise onverstoorbaar verder. ‘Meester Staal heeft al twee vliegtickets en reist niet graag alleen. Zou Michael dan misschien met meester Staal mogen meevliegen?’

Hierop probeerde Nefrilda iets van wat op een glimlach moest lijken. Door de rij messcherpe tanden zag het er echter eerder uit alsof ze Henk en Jolanda als tussendoortje wilde oppeuzelen.

‘Jaha, ga... ga nou maar als jullie zo graag willen,’ piepte Jolanda met trillende stem terwijl haar knieën het leken te be-
geven.

‘Pap, vind jij dat ook goed?’ vroeg Elise allervriendelijkst.

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ bracht Henk uit, die iets van zijn waardigheid probeerde terug te vinden door weer gewoon rechtop te gaan staan.

‘Mooi, dat is dan geregeld,’ zei Dick droogjes alsof het een alledaags gesprekje over het mooie weer betrof. ‘Michael?’

‘Ja, meester.’

‘Hoe snel kun jij inpakken? Want we moeten over een half uur-
tje al op weg naar het vliegveld.’

‘Heeeeel snel!’ riep Michael, en rende al de trap op naar zijn kamer.

Hoofdstuk 4

Mynydd Baedan in het jaar 509, Zuid-Wales

Magain voelde hoe hij naar beneden werd getrokken. Happend naar lucht zwoegde hij voort in een donkere woest kolkende zee. Maar zijn zware wapenuitrusting trok hem telkens weer onverbiddelijk naar beneden. Het was pure wilskracht die hem al die tijd boven water had weten te houden, zijn vechtersmentaliteit, het voorop gaan in de strijd, voor koning en vaderland. Hij had geen idee hoe lang hij hier al aan het zwoegen was in deze woeste zee. Totdat langzaam maar zeker er een berusting over hem heen kwam. Hij was moe en wilde slapen. Rustig gaan liggen en de sluimering over zich heen laten komen.

Nu de weerstand was gebroken, zweefde hij door het water en zag hij zichzelf. Eerst als kleine jongen studierend bij de monniken, onderwijl dromend van grote heldhaftige daden op het slagveld. Later als jongeling alsmaar aan het oefenen en trainen tot de blaren op zijn handen stonden en elk plekje in zijn lichaam zeer deed. Toen kwamen de eerste veldslagen waar hij het de eerste keer bijna in zijn broek deed van angst. ‘Wanneer het erop aankomt, leer je jezelf pas goed kennen,’ had zijn zwaardmeester telkens gezegd. ‘Dit hier is allemaal kinderspel. Daarbuiten, voorbij die veilige kasteelmuren komt het er echt op aan wie je bent en wat je kunt.’

Die eerste dag op het veld tussen zijn kameraden in een man-tegen-mangevecht begreep Magain pas goed wat die woorden van de zwaardmeester hadden betekend. Daar leerde hij wat ware moed betekende. Het overwinnen van je angst, geen denken, alleen maar zijn. In die gemoedstoestand leek het of alles in slow motion aan hem voorbijtrok en hij de tegenstanders altijd een stap voor was. In de jaren daarna ontwikkelde Magain zich tot een geducht krijger en werd hij uiteindelijk ook geridderd door de koning waardoor hij vanaf dat moment zichzelf

Sir Magain mocht noemen. De veldslagen bleven maar komen. Er was altijd weer een nieuwe strijd die gevoerd moest worden. Eergevoel en trouw aan de Koning waren wat hem dreef.

Nu hij het zo overzag, van een afstand, zwevend door het donkere water, leek het ineens allemaal zo onbelangrijk waar hij voor streed. Al die koninkrijken die hun territorium wilden uitbreiden, elkaar wilden overheersen. Waarom eigenlijk? Er was toch plaats genoeg voor iedereen?

'Precies,' zei een stem in zijn hoofd. 'Probeer ook nog verder te kijken. Naar al het leven om je heen. Hoe alles met elkaar verweven is. Zou het niet mooi zijn om daarvoor te strijden?'

Magain keek verder.

'Ja,' zei hij uiteindelijk in een bijzonder moment van helderheid. Hij leek het ineens te begrijpen en doorzag hoe alles met elkaar verbonden was en in balans werd gehouden.

'Misschien is je rol dan nog niet uitgespeeld en wordt het tijd om terug te komen. Ik kan je helpen.'

'Maar wie ben jij dan?,' wilde Magain weten.

'Mijn naam is Salvuro en ik ben datgene waar jij naar op zoek was.'

'Waar ik naar op zoek was?,' vroeg Magain verward. 'Ik was op zoek naar een Draak. Dat zijn meedogenloze duivelse schepsels.'

'Dat is wat je is geleerd, maar je moet proberen verder te kijken dan dat. Je hebt zojuist het grote geheel van alles wat leeft mogen zien. Ook wij draken spelen daar een rol in en leveren onze bijdrage aan het grotere geheel. Wij hebben namelijk vele talenten die van nut kunnen zijn. We zouden kunnen samenwerken, strijden voor een goede zaak.'

'Samenwerken? Met een draak?' Het klonk krankzinnig, maar op de een of andere manier leek het ineens allemaal te kloppen.

'Ja, dat zou mooi zijn,' zei Magain tot zijn eigen verrassing.

'Dan wordt het tijd om terug te komen. Concentreer je op mij, dan neem ik je mee.'

Magain stond op en klom op de rug van een enorme grote zwarte draak die zich vervolgens oprichtte en met machtige slagen wegvloog.

Met een kreet schrok Magain wakker uit zijn sluimering tussen leven en dood. Zijn lichaam voelde aan alsof het in brand stond en hij kon zich niet bewegen. Verwilderd keek hij om zich heen en zag het slagveld dat de Saxen hadden achtergelaten.

Het was vreemd stil om hem heen en de nevelige ochtendmist was nog niet helemaal opgetrokken. Dan moet het nog in de ochtend zijn, bedacht Magain, en ben ik maar kort buiten bewustzijn geweest.

Magain probeerde overeind te komen en zag toen waardoor hij zich niet kon bewegen. Zijn paard lag levenloos half over hem heen en drukte hem met een verpletterend gewicht tegen de grond aan.

‘Welkom terug, ridder Magain,’ zei een zware stem in zijn hoofd.

‘Wie is dat!?,’ riep Magain.

‘Herinner je je nog wat je zojuist hebt geleerd?’

‘Geleerd? Hoe bedoel je? En waar ben je?’

‘Rustig maar. Probeer je te ontspannen en denk na.’

Magain sloot zijn ogen, haalde diep adem en probeerde rustig te worden. Hij probeerde weer meester te worden van zijn eigen gedachten en de eerste paniek verdween langzaam uit zijn lijf.

Toen kwamen een voor een de gebeurtenissen weer terug en herinnerde hij zich weer die vreemde droom die hij zojuist had gehad toen hij buiten westen was geweest.

‘Dat was geen droom,’ zei de stem weer. ‘Dat was een visioen dat jou liet zien wat jouw werkelijke taak is. Je bent een man met speciale gaven waarvan jezelf nog niet het bestaan had ontdekt.’

‘Speciale gaven? Ik? Over wat voor gaven heb je het!?,’ riep Magain verward uit.

‘Heb je het dan nog steeds niet door? Je hebt zojuist mogen zien wat jouw werkelijke taak in het leven is en je bezit het talent om met mij te kunnen praten zonder hardop te hoeven spreken.’

‘Misschien is het mijn verbeelding wel en ben je helemaal niet echt.’

Magain begon nu serieus te denken dat hij gek was geworden. Dat hij waanbeelden kreeg in zijn doodsstrijd.